

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

רע"א 1569/20

לפני: כבוד השופט ע' גרוסקופף

המבקשת: אולגה מלוייב

נגד

המשיב: מנהל מס ערך מוסף באר שבע

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי באר שבע מיום 4.2.2020 בת"א 56498-03-18 שניתנה על ידי כב' השופט גד גדעון

בשם המבקשת: עו"ד כפיר ממון

החלטה

לפניי בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט גד גדעון) בת"א 56498-03-18 מיום 4.2.2020, במסגרתה דחה בית המשפט את בקשתה של המבקשת להגשת ראיות מפריכות.

1. ביום 28.3.2018 הגישה המבקשת לבית המשפט המחוזי תביעה למתן פסק דין הצהרתי נגד המשיב. עניינה של התביעה בפעולות גביית חוב שנוקט המשיב נגד המבקשת החל משנת 2016. לטענת המבקשת, החוב נשוא פעולות הגבייה הוא חוב המשויך לחברות המצויות בבעלות בן זוגה (להלן: "בן זוגה של המבקשת") – חברת מסגריית אל שורוק בע"מ וחברת סוף מתכות בע"מ (להלן: "חברת סוף"). המבקשת עבדה בחברות אלה כמנהלת חשבונות, אך לטענתה החוב נוצר בטרם הפכו השניים לזוג. משכך, במסגרת התביעה נתבקש בית המשפט לקבוע כי למבקשת אין כל קשר להיווצרות החוב נשוא פעולות הגבייה והיא איננה חבה בו, ועל כן פעולות התפיסה והעיקול שביצע המשיב ברכושה משוללות תוקף.

2. ביום 2.12.2018 התקיים דיון מקדמי במעמד הצדדים, אשר בסופו הורה בית המשפט כי המבקשת רשאית להשלים את ראיותיה תוך 60 ימים, וכי המשיב רשאי להשלים את ראיותיו תוך 30 ימים מיום שהשלימה המבקשת את ראיותיה. כן קבע בית המשפט דיון הוכחות ליום 17.3.2019. יצוין כי לאחר שהמבקשת ביקשה וקיבלה ארכה, הוגש התצהיר האחרון מטעמה ביום 4.3.2019.

3. ביום 17.3.2019 התקיים דיון הוכחות ראשון. בתום הדיון, ביקש המשיב מבית המשפט להגיש תצהיר נוסף של עד מטעמו, מר ראובן סבח (להלן: "סבח"), אשר מכהן כ"ממונה פרויקטים בביקורת חשבונות" במשרדי המשיב. המבקשת התנגדה לביקשה בטענה כי המועדים להגשת ראיות חלפו. אף על פי כן, החליט בית המשפט כי בהתאם להחלטתו מיום 2.12.2018, מאחר שטרם חלפו 30 יום ממועד השלמת ראיותיה של המבקשת (שכן כאמור, היא הגישה את התצהיר האחרון מטעמה ביום 4.3.2019), אין למנוע מן המשיב להגיש את תצהירו של סבח. תצהיר זה הוגש ביום 1.4.2019 ובמסגרתו פורטו פעולות כספיות שביצע בן זוגה של המבקשת בחברת סיף בשנים 2013-2017 (להלן: "התצהיר מיום 1.4.2019").

4. ביום 2.10.2019, בטרם התקיים דיון הוכחות נוסף, הגיש המשיב בקשה להגשת תצהיר משלים של סבח, הנסמך בעיקרו על הנתונים המספריים שהובאו בתצהיר מיום 1.4.2019, ואשר מטרתו להציג בפני בית המשפט בצורה מדויקת יותר את היתרות בחברת סיף, בהתאם למועד התרחשותן בפועל של הפעולות שבוצעו בחשבון (להלן: "התצהיר המשלים"). בתגובתה, התנגדה המבקשת לביקשה בטענה כי מדובר בניסיון להרחבת חזית אסורה. חרף התנגדות המבקשת, ביום 22.10.2019 קיבל בית המשפט קמא את הבקשה להגשת התצהיר המשלים, בציינו כי נוכח התוספת המוגבלת שבתצהיר המשלים, ובהתחשב בכך שסבח טרם נחקר בחקירה נגדית על ידי המבקשת, הגשת התצהיר המשלים לא תסב לה נזק ממשי. בנוסף, ציין בית המשפט כי טענותיה של המבקשת בדבר הרחבת חזית שמורות לה ותוכל להעלותן בסיכומיה, וכן כי ככל שתסבור שהגשת התצהיר המשלים מקימה לה זכות להגשת ראיות מפריכות, היא רשאית להגיש בקשה בעניין. התצהיר המשלים הוגש עוד באותו יום.

5. למחרת, ביום 23.10.2019, התקיים דיון הוכחות נוסף במסגרתו החלה המבקשת בחקירתו הנגדית של סבח. בפתח הדיון טענה המבקשת כי הגשתו של התצהיר מיום 1.4.2019, כמו גם התצהיר המשלים (להלן, יכוננו יחד: "התצהירים"), מהווה הרחבת חזית אסורה ולכן לא היה ראוי כי בית המשפט יתיר את הגשתם. בית המשפט קמא התייחס לטענות אלו כבקשה לעיון מחדש בהחלטותיו מיום 17.3.2019 ומיום

22.10.2019, אשר התיירו את הגשת התצהירים, וקבע כי לא מצא כל נימוק לסטייה מהן. כן ציין בית המשפט כי בכל הנוגע לתצהיר מיום 1.4.2019, תמוהה העובדה שהבקשה מוגשת רק עכשיו, בחלוף כ-7 חודשים מאז שניתנה החלטה בעניינו. בנוסף, בית המשפט חזר על כך שטענותיה של המבקשת בדבר הרחבת חזית שמורות לה, והיא תהיה רשאית לפרטן בסיכומיה. בתום הדיון, קבע בית המשפט מועד לדיון הוכחות נוסף במסגרתו תושלם חקירתו של סבח, אשר התארכה עקב הגשת התצהיר המשלים. כן קבע כי המבקשת רשאית להגיש בקשה להגשת ראיות מפריכות תוך 30 ימים.

6. בחלוף חודש וחצי, ביום 8.12.2019 הגישה המבקשת "בקשה להגשת ראיות הזמה וראיות מפריכות" (להלן: "הבקשה להגשת ראיות מפריכות"), במסגרתה נטען כי התצהירים כוללים טענות חדשות ולכן מהווים הרחבת חזית אסורה. משכך, לשיטתה, ככל שיש לקבל אותם לתיק בית המשפט, יש לאפשר לה להתמודד עם הטענות החדשות שהועלו באמצעות הגשת ראיות מפריכות, ביניהן: דו"חות פעולות של חברת סיף, כרטיס פקודות יומן של חברת סיף, דו"חות שנתיים של חברת סיף, תצהיר שנתן בן זוגה של המבקשת לרשויות המס ביום 20.7.2016 ועוד.

7. לאחר שהוגשו תגובות הצדדים, ביום 4.2.2020, דחה בית המשפט קמא את הבקשה. בנמקו החלטה זו, ציין בית המשפט כי הראיות החדשות אותן מבקשת המבקשת להגיש מתייחסות כולן לתצהיר מיום 1.4.2019 (אשר הוגש למעלה מ-8 חודשים עובר להגשת הבקשה להגשת ראיות מפריכות), וכי לא מצא כל הצדקה לשיהוי בהגשת הבקשה. ביחס לתצהיר המשלים, ציין בית המשפט כי הוא נסמך בעיקרו על הנתונים שהוצגו בתצהיר מיום 1.4.2019, ולכן הוא אינו בגדר ראיה מפתיעה שעשויה להצדיק הגשת ראיות מפריכות. עוד הוסיף בית המשפט כי לצדדים ניתן זמן רב לצורך השלמת ההליכים המקדמיים, ולכן אין הוא רואה סיבה להתיר בשלב זה הגשת מסמכים שלא גולו בשלב ההליכים המקדמיים, כאשר לא הייתה כל מניעה להגשתם. כן חזר בית המשפט על כך שטענותיה של המבקשת בדבר הרחבת חזית שמורות לה והיא תוכל להביאן במסגרת סיכומיה, וציין כי ככל שיימצא שאכן התצהירים מהווים הרחבת חזית אסורה, הרי שממילא לא ניתן יהיה לבסס עליהם כל ממצא פוזיטיבי.

מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי.

8. במסגרת בקשת רשות הערעור חוזרת המבקשת על עיקר טענותיה בבקשה להגשת ראיות מפריכות. בנוסף, טוענת היא כי הבקשה לא הוגשה בשיהוי, שכן נוכח קיומן של טענות חדשות נדרש לה זמן ללמוד את התצהיר מיום 1.4.2019 ולהיערך

להמשך. בשולי הדברים, מציינת המבקשת כי לשיטתה אין צורך בראיות אותן ביקשה להגיש לשם הוכחת התביעה, אלא רק כדי להתמודד עם הרחבת החזית הנטענת מצד המשיב.

9. לאחר שבחנתי את בקשת רשות הערעור על נספחיה, הגעתי למסקנה כי דינה להידחות אף מבלי להידרש לתשובת המשיב. הבקשה שלפניי עניינה החלטת בית המשפט קמא שלא להתיר הגשת ראיות מפריכות. הלכה היא כי החלטות מסוג זה, העוסקות בסוגיה דיונית מובהקת, מסורות לשיקול דעתה של הערכאה המבררת, וערכאת הערעור תתערב בהן רק במקרים חריגים, בהם נמצא כי ההחלטה מנוגדת לדין או עלולה לגרום לעיוות דין (ראו: רע"א 1048/19 בוגנים נ' בן יאיר, פסקה 7 (16.6.2019); רע"א 438/19 פלוני נ' שירותי בריאות כללית, פסקה 4 והאסמכתאות שם (26.2.2019); רע"א 3984/12 וינברג נ' אברהם, פסקה 4 והאסמכתאות שם (19.6.2012)). לא מצאתי כי ענייננו נמנה עם אותם מקרים חריגים המצדיקים את התערבות ערכאת הערעור.

10. הסיפא של תקנה 158(א)(1) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 מעניקה לבית המשפט הדין בתיק שיקול דעת להתיר לתובע להגיש ראיות מפריכות (ראו: רע"א 8366/14 דפני נ' עמותת אוהל רחל, פסקה 19 (27.1.2015); רע"א 800/14 קרגל בע"מ נ' י.א. אריזות שיווק (1988) בע"מ, פסקה 7 (21.5.2014); רע"א 686/13 עמיעד מערכות מים בע"מ נ' טי אס טי סינרג'י בע"מ, פסקה 7 (17.3.2013)). בענייננו, החליט בית המשפט שלא להתיר הגשתן של ראיות אלו נוכח שני טעמים עיקריים: האחד – מאחר שהבקשה להגשת ראיות מפריכות מתייחסת בעיקרה לתצהיר מיום 1.4.2019, אשר הוגש למעלה מ-8 חודשים עובר להגשתה, הרי שהוגשה באיחור משמעותי מבלי לספק טעם המצדיק זאת; והשני – בהיותו של התצהיר המשלים מבוסס בעיקרו על התצהיר מיום 1.4.2019, לא היה בו כדי להפגיע את המבקשת באופן המצדיק הגשת ראיות מפריכות. טעמים אלו סבירים בעיניי, ואין הצדקה להתערב בהחלטה הנסמכת עליהם. ממילא לא הוצג במסגרת בקשת רשות הערעור כל נימוק שיש בו כדי לסתור אותם.

11. יתרה מכך, עיקר טרוניית המבקשת הוא כי בהגשת התצהירים, ובפרט התצהיר מיום 1.4.2019, ביצע המשיב הרחבת חזית אסורה. אף לשיטתה של המבקשת עצמה, מטרתן היחידה של הראיות אותן ביקשה להגיש היא התמודדות עם הרחבת החזית הנטענת, לה היא מוסיפה להתנגד. ואולם, מהחלטת בית המשפט קמא עולה כי טענת המבקשת בדבר הרחבת חזית טרם הוכרעה. בית המשפט אף ציין מפורשות כי טענה זו שמורה למבקשת ובאפשרותה להעלותה בפירוט במסגרת סיכומיה, וכי ככל שיוכרע כי אכן תצהיריו של סבח מהווים הרחבת חזית אסורה, הרי שממילא לא ניתן יהיה לבסס

עליהם כל ממצא פוזיטיבי. מכאן, שאף לשיטת המבקשת אין הצדקה לאפשר לה הגשת ראיות מפריכות: ממה נפשך – אם צודקת היא בטענתה כי מדובר בהרחבת חזית, ממילא לא יהיה בתצהירים כדי להשפיע על פסק הדין; אם טועה היא בטענתה זו, אין הצדקה לאפשר לה להגיש בשלב זה ראיות שהיה עליה לגלות ולהגיש בשעתו. מטעם זה מצאתי כי בכל מקרה לא נגרם למבקשת עיוות דין המצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור (ראו והשוו: רע"א 3285/18 שגיא נ' דגילייסקי, פסקה 6 (29.5.2018)).

12. סוף דבר: בקשת רשות הערעור נדחית איפוא. משלא נתבקשה תשובת המשיב – אין צו להוצאות.

ניתנה היום, י"ב בניסן התש"ף (6.4.2020).

ש ו פ ט